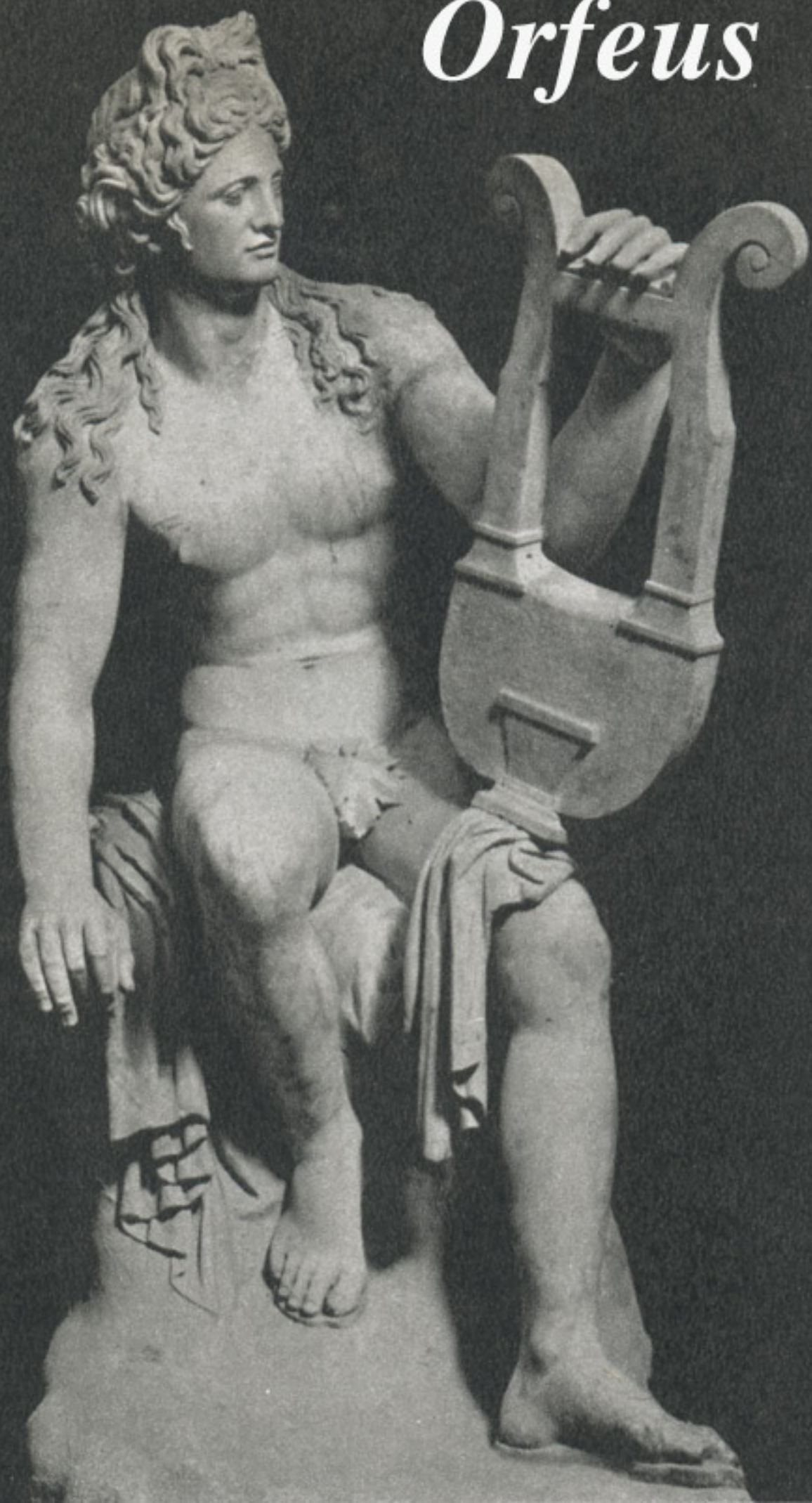

Orfeus

Orfeus

Personerna :

Orfeus.

Calliope.

Aristaios.

Hermes.

Kör av thrakiska jungfrur.

(Eurydike, Afrodite)

Orfeus Förbannade ogina människor! Tro mig: jag hatar er alla! Ni är alla ena föraktliga krypp, mera dumma än insekter, trögare än gamla utslitna sengångare och mer tarvliga än gamla tandlösa svin! Er småaktighet fyller mig enbart med äckel! Gå hem med er, hopplösa missfoster, och stanna i era sängar och vältra er där tills ni dör i er fåfänga vällust! Det är allt ni duger till.

Calliope Värst vad du har blivit mallig på kuppen! Har du inte längre en trogen publik? Är du slut efter resan till Kolkhis med Jason och hans argonauter?

Orfeus Jag tar aldrig slut. Aldrig skall mina sånger i evighet tystna, ty sådan är ljuva musiken, dess makt och dess rena gudomlighet, som är förlänad av guden Apollon allenast, upprinnelsen till all kultur och allt andligt ljus, renlevnadsguden och den enda av dem som är seriös.

Calliope Var försiktig! Du utmanar vällustens gudar, den skrupelfrie Dionysos och älskogens drottning, den i kärlek helt obevekliga fru Afrodite. Vi vill ej förlora dig, Orfeus, ty alla vi som är vänner av skönhet och renhetens fröjd tycker om dig.

Orfeus Ni har, kära muser, beständigt ställt upp vid min sida och varit mig trogna. När jag varit ensam och saknat publik var ni alltid de första att uppmuntra mig.

Calliope Ty vi vet att du är bäst i världen. Det finns ingen som sjunger bättre än du, och med lyran som ackompanjerande stämning är du helt oöverträffbar. Ja, det skulle i så fall blott vara Apollon som kunde slå ut dig. Du skulle helt visst kunna sjunga de döda till liv.

Orfeus Det vill jag dock helst inte försöka. Det återstår ännu att pröva, och jag ställer inte upp gratis.

Calliope Men var är din hustru?

Orfeus Hur vet du då att jag är gift?

Calliope Alla vet att det första du gjorde när du kom tillbaka från resan med Jason och hans argonauter var att gå och gifta dig, och många av oss blev oroliga över dig för det steget.

Orfeus Det är inget fel på min fru Eurydike. Hon passar mig väl och är skön som ett glittrande månsken i floden om natten. Hon har allt vad någon man kan gå och önska.

Calliope Dock är hon en kvinna.

Orfeus Vad menar du därmed? Du tänker väl inte att jag borde ha haft ihop det med någon av mitt eget kön?

Calliope Nej, men hon är en kvinna.

Orfeus Och vad är då felet med det? Du är själv också kvinna.
Calliope Men hon är din hustru. Hon skall kräva kärlek och ömhet. Jag älskar dig blott som en son och begär bara lojalitet.
Orfeus Jag begär också lojalitet endast av Eurydike.
Calliope Och är hon tillfreds blott med det?
Orfeus Hon har då inte kommit med några protester.
Calliope Hon har inte bett dig om barn?
Orfeus Vi är unga ännu och har all tid i världen framför oss. Om vi ska ha barn ska vi inte forcera dem.
Calliope Nej, det är klokt. Men hon kan dock ej vara din hustru om du inte ger henne kärlek.
Orfeus Och skulle jag då inte älska min hustru?
Calliope Min son, ditt liv, din kropp och själ tillhör endast musiken. För den är du älskad av världen och all mänskligheten. Den kärleken är mycket högre än vardagligt sex med en kvinna.
Orfeus Men om jag ej hade musiken så skulle jag ej kunna älska min hustru. Min kärlek för konsten, musiken, kulturen och skönheten endast gör mig i stånd att även älska min kvinna och blott vara henne för evigt och orubbligt trogen.
Calliope Hon vet att du mer älskar konsten än henne. Har hon inte sagt att du genom din kärlek för konsten blott älskar dig själv?
Orfeus Nej, det har hon ej sagt.
Calliope Hör nu på mig, du gudabenådade sångare, men ta det blott som en varning, för lyckligtvis tror jag ej att teorin som jag fruktar är sann. Jag tror att Eurydike är utlagd som fälla för dig av den hänsynslöse Dionysos och den fala kopplerskan fru Afrodite. Det är ej omöjligt att de genom henne försöker att komma din skönhet, ditt mästerskap och din utmanande renlevnadslära på fall. Du är helig. Det kan de ej tåla. Du måste förödmjukas helst genom både rusdrycker och orgier av älskog. En alkoholist och en fruntimmerskarl vill de göra av dig, ty de känner sig hotade annars.
Orfeus Låt lasternas gudomligheter antasta mig bara. De kan inte skada mitt äktenskap eller min renlevnad. De kan blott skada sig själva och helt göra bort sig som de falska gudar de är.
Calliope Deras makt är betydande. Mänskorna skulle ej klara sig utan dem.
Orfeus Mänskorna må vara sexdårar, alkoholister och annat som värre är, men för det får inte gudarna bli lika degenererade. Gudarna är till för att vara uppbyggliga ideal. Om de missbrukar den makt de har till att sjukligt förslava en mänsklighet i liderlighetens laster och narkomani är de värre än människokopplare och parasiter och bör då omedelbart störtas.
Calliope Så djärvt skulle inte ens din egen herre Apollon ens tänka på att våga uttala sig.
Orfeus Desto mer viktigt då är det att jag i hans ställe gör det. Jag talar med rätt, och så länge det finns någon människa kvar i vår värld som alls vågar att tala vad han känner att blott är rätt, endast så länge skall mänskligheten bestå.
Calliope Att bekymra sig för mänskligheten är gudarnas uppgift. Du har endast din Eurydike att oroa dig för.

(Kören springer in.)

Kören O ve! O ve!
Calliope Hur är det fatt?
Kören O ve! O ve! Vad fasa och elände!
Calliope Vad har hänt, ni yra tärnor? Vad står på?

Kören O ve! O ve! Hon mötte invid bäcken gräslig våldtäktsman!
Calliope Vem mötte vem? Förklara er!
Kören O ve! O ve! Vi kan ej dryfta saken! Allt är outhärdligt!
Calliope Säg nu rakt på sak: vem har då råkat illa ut?
Kören En snören tärna skulle bada invid bäcken.
Då klev ut en faslig man ur häcken!
Calliope Sådant händer varje dag. Så tag er samman, flickor små! Vem var den fagra tärnan, som fick slag vid synen av en otäck karl?
Kören Han väntade tills hon klev upp ur vattnet, men han väntade ej tills den fagra tärnans kläder satt nätt!
Calliope Nej, nu får det räcka, yra hättor! Så får ni ej spekulera! Vem av er fick se skandalen?
Kören Aristaios skryter nu för hela världen att han vunnit ännu en hetär för flärden.
Calliope Detta är ej tolererbart. Var det en av er som så blev fångad?
Kören Hon var en av oss för länge sedan. Nu är hon förgången redan.
Calliope Men vem var det då?
Kören Hon var bland jungfruskaran den mest fläckfria av alla. Nu så måste vi i sorg som hora och prostituerad henne kalla.
Orfeus (till Calliope) Vem är denne Aristaios?
Calliope En förtappad usel själ. Han äger stadens glädjehus, han har en kedja av bordeller, och hans verksamhet beskyddas både av den höge Dionysos och den oantastliga fru Afrodite. Ingen flicka som han lyckats lägga lastens kedjor om har sluppit levande ut därifrån.
Orfeus Har han då tagit livet av dem först?
Calliope Nej, de har själva velat stanna och långt hellre dött än slutat vara druckna horor.
Orfeus Och vem har nu råkat illa ut?
Kören Den renaste av alla liljor har besudlats av en slemmig giftorm. Aldrig mera blir hon ren igen. All oskuld är ur hennes liv för evigt död, förkrossad och förlorad.
Orfeus Ingen oskuld kan förloras som är allierad med musiken.
Kören Orfeus är löjlig. Han vet ingenting om kärleken.
När den har kastats bort, mött grymheten och dödats genom manlig egoism så kan ej någon mera kräva något av den så våldtagna kärleken.
Orfeus Musiken är en evig oskuld. Den har makt att åter göra varje mördad oskuld levande och intakt.
Kören Orfeus är löjlig. Han vet ingenting om äktenskapet.
Han var gift, men kärleken som han bort giva sin gemål gav han i stället sin musik. Nu är gemålen därför för honom förlorad.
Calliope (orolig) Flickor, säg, vad menar ni egentligen?
Kören Vi vågar inte skvallra. Hela världen vet, men vi vet ingenting emedan Orfeus själv inte vet.
Calliope Vem var den skändade oskulden?
Kören Fråga Orfeus!
Orfeus (förvirrad) De yra flickorna går här och driver med mig. Vad är det jag inte vet som jag dock borde veta, eftersom de ber dig fråga mig vad ingen av oss vet?
Kören Vi har ej talat om det!
Orfeus Tala om det då!
Kören Vi kan ej tala om det!

Orfeus Varför *tala* om det då?
Kören Vi måste tala om det!
Calliope Min stackars Orfeus, jag ber dig, fråga inte mera.
Orfeus Skall jag inte då få veta vad jag alltför tydligt borde veta? Du och alla dessa galna kvinnor driver mig från vettet med de hemskaste provokationer!
Kören Leta reda på din hustru, Orfeus, om du kan finna henne!
Orfeus Hon är hemma.
Kören Hon var hemma, men vart var det som hon skulle gå?
Orfeus Hon skulle gå till bäcken för att tvätta väl sitt hår....
Kören O ve! O ve! O ve! Bevara oss för männen, ty de kommer endast olycka åstad för alla stackars svaga kvinnor!
(springer ut)
Calliope Du stackars sångare, glöm inte din musik.
Orfeus Min Eurydike! Henne kan jag ännu mindre glömma!
Calliope Hon var blott en kvinna.
Orfeus Men hon var min hustru. Jag var ansvarig för henne.
Calliope Före henne var du ansvarig för din musik, och den förpliktelsen var alltid större.
Orfeus Icke desto mindre var jag även ansvarig för Eurydike. Även om mitt ansvar för musiken var det större kan jag inte därför bortse från ett mindre ansvar. Båda var för mig en plikt, och jag kan ej försaka någon av dem.
Calliope Du har nu förlorat den av dem som var den mindre. Ägna dig då desto mer åt den som är den större.
Orfeus Skulle jag då glömma Eurydike?
Calliope Det har sagts, att om en man förlorar en sin kvinna, står det honom tusen åter.
Orfeus Den clichén är icke ren i mina öron. Min musik erfordrar av mig lika ren moral och samvete som rena harmonier.
Calliope Det var inte ditt fel att din hustru övergav dig.
Orfeus Kvinna, vad för talan vågar du egentligen här föra? Vågar du anklaga Eurydike för självdestruktivitet?
Calliope Jag ber om ursäkt. Ingen vet vad Eurydike faktiskt råkat ut för. Hon är borta. Det är livets bittra faktum. Om du envist dröjer vid det borde du i så fall göra något åt det.
Orfeus Vad är det för typ som kommer där?
Calliope Det är den skurken Aristaios själv i egen låg person. Nu kan du göra upp med honom, ödet och din fallna hustru.
Aristaios Ädle Orfeus, var hälsad.
Orfeus Varför har du kommit hit, din bov? Vill du frambära spydiga kondoleanser för att min gemål till döds har stungits av en orm?
Aristaios Tvärtom. Jag kommer med ett glädjebudskap. Din gemål mår bara väl.
Orfeus När kommer hon tillbaka?
Aristaios Eurydike kommer ej tillbaka.
Orfeus Alltså är hon död.
Aristaios För dig, men ej för mig.
Orfeus Du vill då påstå att hon övergivit mig för dig?
Aristaios Just det, och hos mig har hon allt vad hon kan önska.
Orfeus Och vad saknade hon då hos mig?
Aristaios Hon hade tråkigt och var ensam i din dygds ansträngda sällskap.
Orfeus Och vad har hon nu i stället?

Aristaios Många män som älskar henne.

Orfeus Gjorde inte jag det?

Aristaios Inte tillräckligt.

Orfeus Älskar du då henne mera?

Aristaios När min kärlek inte räcker till så räcker andras till, och när hon tröttnar även på de andra är hon nöjd med vin och mina rikedomar. Felet med dig, Orfeus, var blott att du var fattig och en fiende till Dionysos och den glada Afrodites brist på hämningar.

Orfeus Jag kände väl min Eurydike. Jag kan inte tro att hon gick hem till dig av egen vilja.

Aristaios Därför är jag här. Jag trodde nog att du ej skulle tro det.

Orfeus Ämnar du då ge mig krasst bevis?

Aristaios Jag kommer som en hedersman i rimlighetens namn med ett förslag. Om du vill ha din fru tillbaka, och om även hon vill återvända till dig, får du komma hem till mig och hämta henne.

Orfeus Tack. Jag kommer genast.

Calliope Gå ej, Orfeus. Jag fruktar något trick. Den ruttne kopplaren vill endast lura dig i någon fälla.

Orfeus Jag har ingenting att frukta.

Aristaios Jag försäkrar er, min fru, att jag har inga onda avsikter. Jag vill blott göra upp i godo och fritaga mig från tråkiga anklagelser för brudrov, våldtäkt, slaveri och sutenörskap.

Calliope Du vill locka Orfeus till din bordell så att din vilda hop av horor kan förgöra honom.

Aristaios Jag vill honom inget ont. Om han vill ha sin hustru må han hämta henne.

Calliope Varför kommer hon då inte själv?

Aristaios Hon önskar pröva honom.

Calliope Hur?

Aristaios Hon önskar pröva om han älskar henne.

Orfeus Aristaios, du har sagt tillräckligt. Må vi genast gå tillsammans in till staden hem till dig och lyda Eurydikens alla önskningar.

Calliope Min son, jag kommer inte med dig.

Orfeus Ingen ber dig heller. Men jag kommer dock tillbaka.

Calliope Det betvivlar jag.

Orfeus Jag kommer antingen med Eurydike eller inte alls.

Calliope Då kommer du ej alls.

Orfeus Skall du ej önska mig ens lycka till?

Calliope Det gör jag gärna men helst utan övertygelse.

Orfeus Då går vi, Aristaios. *(de går)*

Calliope O ve! O ve! O ve! Nu är min son förlorad, aldrig mer skall världens vackraste musik få höras från hans läppar, ty han kommer aldrig mer. Kom, tärnor, och beklaga mig, hans moder!

Kören (kommer stillsamt in) Vi känner för dig och beklagar dig, du ömma moder för en älskad son. Vi vet som du att han nu lämnat oss, och den som en gång går ner till de döda kommer aldrig åter.

Calliope Gräsligt är det ställe som han färdas till, en grop av ormar och fördömda onda andar utan hopp om livet i ett evigt mörker utan tröst.

Kören Han kommer aldrig mer tillbaka, ty musiken kan ej överleva döden.

Det finns ej en ny uppståndelse för någon harpa när den tystnat.
När musiken dör allenast så är dödens makt total.
De döda kan uppstå på nytt, men levande musik
som bragts till modfälld tystnad av det ondas makt
kan aldrig mer bli levande.

Calliope Han skall bli skändad av den grymma ignoranta hopen!
Kören Han skall aldrig sjunga mer.
Calliope Den grymme Dionysos och den galna Afrodite skall förstöra honom!
Kören Och de skall ej själva fatta vad de gör egentligen.
Calliope Apollon kan ej rädda honom!
Kören Den gud är allenast säker om sin ställning som förstår att tiga.
Calliope Den högst stående musik och konst som världen hört och skådat
har fördärvats av en kvinnas nycker och fixering vid sitt kött.

Kören Det är ej Aristaios fel och icke heller Eurydikens.
Skyldiga är endast dumme Dionysos och den lika dumma Afrodite.

Calliope Men här kommer nu från staden Hermes som budbärare,
den ende som har syn för allt och som förstår allt lurendrejeri.
Vad menar du om Orfeus och Aristaios?

Hermes Scenen var ohygglig. Jag var där. Jag såg och hörde allt.
Jag ville ej gå miste om en sådan lömsk skandal. Allt har jag memorerat,
och det skall bli sanningsenligt upptecknat för evigt.

Calliope Lever Orfeus?

Hermes Han lever än.

Calliope Och Eurydike?

Hermes Tala inte om den stackars Eurydike. Hon var bara offret.

Orfeus var den som skulle skadas. Han är än vid liv, men han är märkt för livet.

Calliope Låt oss då få höra vad som hände.

Hermes Som två bröder arm i arm kom Orfeus och Aristaios in till staden.
Aristaios tog sin frände genast till sitt hem, sin underjord, sin glädjehåla, sin bordell,
sitt tempel åt den fria lastens båda gudar Dionysos och den fala Afrodite. Orfeus var
trogen som en bandhund i sitt koppel och misstänkte ingen argan list. När han var
inne bjöds han genast en pokal av landets bästa vin, men han slog ut det. Dussinet de
fagraste hetärer slingrade sig genast om hans ben och kropp och ville fröjda honom
med ohöljda bröst och kyssar, men han sparkade dem alla bort ifrån sig och bad
Aristaios komma strax till saken och framföra Eurydike. Och då visade den sluge
Aristaios äntligen sitt rätta ansikte. Han sade övertänkt och väl:

"Min vän, du skall få föra Eurydike ut från detta hus, men endast på ett villkor.
Hon skall villigt följa med dig, men allenast på ett villkor."

"Detta villkor borde du ha nämnt från början," sade Orfeus.

"Jag vet," genmälde listige opportunisten, "men jag ville inte breda på din moders
oro. Villkoret emellertid är ganska enkelt."

"Säg det då."

"Du får ej tvivla på din hustrus heder."

"Det har jag ej heller gjort. Är det det enda?"

"Ja, men du är tvungen att bevisa att du litar blint på henne i praktiken."

"Hur?"

"När du går ut med henne skall hon följa dig, men innan ni är ute får du icke se
och ej tilltala henne. Hon skall hålla sig bakom dig."

"Och hur vet jag att du inte lurar mig? Hur vet jag att hon verkligen skall följa
mig?"

"Det har du blott att lita på."

"Vad händer då om jag mig vänder om?"

"Då slutes genast dörrarna. Du får gå ut och vara fri, men Eurydike ser du aldrig mer, om du sålunda visar att du inte litar på din hustru."

"Hårda bud," var Orfeus enda svar. "Då går jag ut och litar på att Eurydike följer mig i spåren."

"Och det skall du lita på tills du är ute. Om du sviker henne och din lit till henne blir hon aldrig din mer."

Orfeus begynte då att bana sig en väg igenom helvetets fördömda slavar under lasten mot den utgång som han kommit in igenom först. Han ville ut så fort som möjligt, och det var nog ganska tydligt att han var nervös och orolig, och det var inte konstigt. För hur kunde han väl veta om hans fru var bakom honom eller ej? Han gav ifrån sig flera prov på att han gärna föll för frestelsen att kasta någon blick bakom sig, det var svårt för honom att försöka kontrollera denna svaghet, men han lyckades nå utgången förutan att ha vänt sig om. Han slog upp dörren, och då märkte han ej själv hur snabbt han hade vänt sig om. Och där stod Eurydike.

"O, min man, då kunde du ej lita på mig! Då har du ej älskat mig alls ifrån början! Då har jag det bättre här i glädjehuset som prostituerad i ett evigt sällskap som ej någonsin får sakna kärleksfröjder."

Sångaren var som förstened, men han talade till Eurydike. Det var tydligt dock att han var chockad av sin hustrus åsyn.

"Eurydike, jag kan inte känna mer igen dig. Vad har du i ansiktet? Mascara, puder, rouge och kräm, förljugenhetens fett och grälla färger i en mask som fåfängt givits dig som en förställning. Jag kan se att du nu skulle varit helt förlorad för mig även om du följt mig ut. Du har fördärvats av din sutenör, förföraren, förslavaren och parasiten Aristaios, som hålls uppe av den falske Dionysos och den dödliga gudinnan Afrodite. Dig kan inte ens musiken mera hjälpa."

Då steg Aristaios fram och talte: "Orfeus, du har förlorat i ett ärligt spel. Det kan du ej förneka. Nu är Eurydike min, och jag skall giva henne all den kärlek som du i din impotens ej kunde lova henne ens."

Då gick det som en natt ner över Orfeus blick, han var som slagen av en blix, och han mer vacklade än gick med egna steg ut därifrån. Hans hustru hade tagits bort från honom nu oåterkalleligt, och därmed hade han berövats all sin mandom. Han var icke längre någon man. Han var en lurad äkta man, och sådana är mera ömkliga än eunucker.

Calliope Stackars Orfeus! Skall han mer våga visa sig för människor?

Hermes Han är för ögonblicket på väg hit.

Calliope Då skall vi ändå få se honom åter? Hörde ni det, flickor? Vi skall kunna trösta honom!

Hermes Det betvivlar jag dock däremot. Nu kommer han. Jag orkar inte se den kraken. Lycka till med räddningen av vraket! Det fanns hopp för honom, om han inte var en musiker. (*går*)

Orfeus Orfeus är död. Musiken lever. Gläds, ni all musikens trogna följeskara, ty musiken har nu vunnit Orfeus men mördat Eurydike.

Kören Han är inte glad.

Calliope Hur står det till, min son, Apollos älskling?

Orfeus Vänd er icke mer till Orfeus om ni vill höra hans musik, ty han skall hädanefter endast sjunga för sig själv, för gudarna och för naturen i sin evigt bittra sorg.

Calliope Min son, du är ej frisk. Tag dig en annan hustru om den första svek dig.

Orfeus Moder, du är plump.

Kören Han gråter i sitt hjärta, och den smärtan kan ej någon moder lindra.

Calliope Störste mästare inom musiken, du kan icke låta din musik bli lidande av Eurydikens fall.

Orfeus Det blir den inte heller. Min musik har aldrig varit vackrare och mera sorglig. Jag vill icke plåga mänskligheten med min sorg hur vackra mina nya sånger än må vara. Därför tiger jag av hänsyn.

Kören Han är tillfälligt indisponerad. Men när hans inspiration på nytt uppspirar skall han åter sjunga för oss glada sånger så att till och med de döda kunde uppstå.

Orfeus Nej, ni ljuva tärnor, vänta er ej höra något mer från mig än elegier över Eurydike.

Calliope Tag dig samman, pojke. Du är dock en man. Ej kan du innesluta dig i dyster isoleringskräftgång och introspektion.

Orfeus Jag måste vara sann mot min natur. Jag kan ej mera sjunga öppet inför allmänheten utan att forcera mig.

Calliope En musiker är intet utom vad publiken gör med honom. Den som sjunger endast för sig själv kan lika gärna hålla tyst, ty annars är han blott en idiot.

Orfeus Du kräver av mig utåtriktad glädjes toner, fastän hjärtat slitits ut ur kroppen på mig?

Calliope Du var endast impotent. Det kan du glömma. Det kan hända vem som helst.

Kören Hon kommer ej med sunda råd till drabbad son. Hon handlar ej som en naturlig moder.

Orfeus Du den vänaste av muser, vad begär du av mig? Sjunga utan kärlek eller älska utan kärlek? Jag kan ingendera. Jag förmådde sjunga rent och kärleksfullt så länge endast som jag trodde att jag älskade. Nu påstår du som Eurydike att jag aldrig älskat. Då kan jag ej heller sjunga.

Calliope Grubbla ej så sjukligt, stackars naivist. Glöm bort all sorg och endast sjung, ty annars skall din stjärna blekna inför andra musikanter.

Orfeus All musik har redan bleknat bort inför min sorg.

Calliope Gå bort och skäms då, världsfrånvände pojke, och kom ej tillbaka förrän du på nytt vill göra rätt för dig med att behaga världen med din lyra!

Kören Hårda modern prövar hänsynslöst en sargad son. Hur skall han klara krisen?

Orfeus Jag kan inte sjunga utan Eurydike.

Calliope Då är du ej längre någon musiker och inte ens min son.

Orfeus Du kan då ej förlåta mig att jag förblev musiken trogen och ej gav min hustru barn? Det är då mitt fel att som resultat jag både gick förlustig hustru och musik?

Calliope Din svaghet är ej manlig i sin ömklighet. Om du då ej kan sjunga utan att din lem får önsketänka, skaffa dig en annan hustru som kan tolerera att du inte pippar henne.

Kören Dina kyliga provokationer, musa, är ett farligt spel om gudomligt begåvat snilles liv och framtid.

Orfeus Kvinnor, jag är trött på er. Jag lider av att ha att göra med er. Lämna mig i fred. Jag tål ej se er längre. Hädanefter skall mitt enda sällskap vara män, som inte trasar sönder mina känslor, ställer omöjliga krav, utmanar mig i köttet eller sårar mig. Min hustru övergav mig av sin egen fria vilja för att hon var kvinna. Då förkunnar jag som hämnd att jag förkastar kvinnokönet. Vare det förbannat och förskjutet av var redlig man för evigt. Jag har lärt mig härmed att hos kvinnan finns det ingen själ. Hon lever blott för köttet, och om mannen ej kan giva henne köttets

tillfredsställelse så är för henne mannen lika litet värd som andra djur som inte kommer henne vid. Min moder, som dock är en musa, har nu själv förnekat mig, sin son. Då kan jag blott med bästa samvete förneka hela kvinnosläktet. Aristaios hade rätt. En kopplare är allt vad ni behöver, kvinnor, ty han håller er åtminstone i koppel och kan kontrollera er med våld när det behövs, och det behövs för jämnan.

Calliope Då är du som jag beständigt fruktat homosexuell.

Kören Vi ber er, goda fru, att inte göra saken värre.

Orfeus Kalla mig vad fan du vill, din gamla hora. "Homosexuell" är kvinnornas benämning på den man som vägrar älska dem, och då är jag förvisso homosexuell, hur antifeminin och hatisk jag än är mot varje form av sexualitet.

Calliope Min son, jag fruktar att du blivit sinnessjuk.

Orfeus Min mor, du skulle aldrig givit mig till världen.

Kören Sluta gräla, musiker och musa! Fattar ni då inte att ni ej kan existera om ni inte stöttar upp varandra?

Calliope Musikern vill inte längre samarbeta med sin musa för att hon är kvinna. Kvinnan är den enda musan i all evighet för varje man. Han har ej någon annan.

Kören Sluta gräla, och försonas!

Calliope Det är hans sak att ta sitt förnuft till fånga. Jag blott eggjar honom.

Orfeus Kvinnor! Denna vidriga situation är ohållbar. Jag skall uppfylla edert krav och visa att jag än kan uppfylla min plikt som musiker.

Calliope Nå, äntligen!

Kören Låt höra!

Orfeus Jag skall än en gång gå till den boven Aristaios och blott med min sång förintna hans imperium och frälsa alla hans prostituerade och offer från den trældom och det gift han håller dem i slaveri med, och så skall jag slutligen definitivt få åter Eurydike.

Kören Det är ett behjärtansvärt förslag.

Calliope Du underbare sångare, om du nu lyckas kan ej något mera sedan grumla din och hela världens framtida musik.

Kören Det blir ett lyckligt slut på brydsam saga.

Orfeus Ja, om slutet blott blir gott blir allting gott hur ont än prövningarna gjort. Och det är varje musikers triumf, hans högsta och förnämaste förverkligande av sig själv, när han omsider lyckas ge ett helt universellt och mänskligt sammanhang ett lyckligt slut. Det kallas musikaliskt för final.

Kören Vi önskar dig med allt vårt hjärta lycka till.

Calliope Farväl, min ende men den mest gudabenådade av alla mänskosöner.

(Orfeus går.)

Kören Han går än en gång till Aristaios för att demonstrera att musikens renhet är en större styrka än att onanera.

Calliope Han är ännu oskuld och som sådan heligare än en gud.

Kören Det sagts en gång att blott den människa som lyckas helt naturligt att bevara sin jungfrulighet helt intakt hela livet kan besegra gudarna och själv bli högst bland gudar om han blott som villkor offerar själv det egna livet.

Calliope Orfeus skall segra utan att behöva offra någons liv.

Det är musikens makt. Nu blir igenom honom den musikens makt, dess melodi och harmoni, en högre gud och kraft än alla gudar, makter och försyner hittills.

Kören Så blir då musiken inseglet för evig komedi för hela mänskligheten.

En körmedlem Se, där kommer Hermes.

En annan Han ser inte glad ut.
Calliope Hermes, än en gång så är du här och stör oss i musiken med din kalla sanning.
Hermes Den är bister denna gång. Dock bör ni ej ta åt er av den.
Jag vill inte förolämpa någon. Sanningen är förolämpande till sin natur
blott för att den avslöjar människornas självbedrägerier.
Människan har rätt att vara mänsklig, och den rätten
måste människan beständigt hårt försvara emot sanningen.
Men ni är utan skuld i vad jag har att nu förkunna.

En körmedlem Vad har hänt?

En annan Har du besked om Orfeus?

Hermes Det har jag.

Calliope Vad har hänt?

Hermes För evigt har nu Orfeus och hans musik och harpa tystnat.

Kören Ve! Det får ej vara sant!

Calliope Vad har då hänt?

Hermes Så modig som han var i oförnuftig envishet, så återvände sångaren till Aristaios underjord och helvete. Han gjorde sin entré i nattklubbsmörkret på dess hemiska scen som gud och ängel i sin vita dräkt och med sin konst mer magisk och trollbindande än någonsin. Han kunde där ha sjungit själve Aristaios till rättrogenhet och bättring. Alla lystrade till sången, alla vraken vaknade från evig sömn, narkotikan och spriten uteblev med sina dödande effekter inför denna levande musik, all åtrå, all aptit försvann, och allting vaknade från köttets död till andens liv. Han sjöng tills Aristaios rördes själv till tårar.

Men där fanns då en av Dionysos främsta tjänarinnor, en av maenaderna, som uppbragt skrek till Aristaios: "Kan du inte tysta den där skådespelaren? Ser du då inte att han spelar hela ditt imperium ur dina händer? Får han hålla på och tukta lasterna och barbariet med sin skönsång skickar Dionysos silkessnöret till dig." Aristaios var dock trött på hela Orfeus-affären, och han nästan ångrade att han våldtagit Eurydike, som nu bara blivit till ett rivjärn i hans redan nog så infekterade menageri. Han sade till den råa maenaden: "Gör med honom vad du vill. Jag struntar i det."

Och hon samlade då genast kring sig andra maenader. Medan Orfeus sjöng de döda upp till livet inför Aristaios inte helt ointresserade deltagande, omringades han systematiskt av de lejda maenaderna, som plötsligt angrep honom vid en plötsligt given gäll signal. De överföll den obehäpnade skyddslöse musikern, vars harpa genast brast. Han avbröts i musiken av en tjugohövdad skara furier som genast tog i tu med sönderslitandet av honom. De stack ut hans ögon, bröt hans ben och armar, krossade hans bröst, slet ut hans tarmar och skar ut hans hjärta. Slutligen så skar de även av hans huvud.

Aristaios ingrep då. Han sade: "Ut med er, förbannade betalda maenader, och kom aldrig hit igen! Nu har ni vållat mig oreparerbar skada genom att här i min klubb förstöra mitt anseende med denna gräsliga skandal." Men maenaderna var glada med sitt resultat av dådet, då det var fullbordat. Orfeus var tyst och skulle aldrig mera sjunga någon själ ur helvetet.

Calliope Vem var anförarskan för maenaderna?

Hermes Det är mysteriet. Hon kunde sedan inte återfinnas. Jag var nog den enda som klart igenkände henne.

Calliope Och vem var det?

Hermes Afrodite.

Kören Ve oss! Ve oss! Ve oss! Aldrig mera får vi höra Orfeus spela för vårt öra.
Aldrig mera får vi dansa glädjefullt i kyskhets frihet till uppbygglig melodi och harmoni i Orfeus rena toner, aldrig mera får vi höra levande musik från Orfeus luta gudalik i tidlös mosaik av gränslös melodik och harmonik.

Calliope Förbanna Afrodite, musans vänner, ty hon blott fördärvar allt hon känner.

Hermes Afrodite visste inte vad hon gjorde. Hon är blind i vetlös kärleks animala instinkt. Hon fick inte älska Orfeus. Då måste hennes makt på annat sätt utövas över honom. Hon var inte musikalisk.

Calliope Det var Dionysos i sin låga smak som drog ner Orfeus i träsket genom Eurydike.

Kören Helig var man som uppreser sig mot alla lasters fader Dionysos!
Skändlig envar som ger efter för den låge Dionysos och den grymma Afrodites falska vällust! Falskast vare de bland gudar!

Calliope Orfeus var större än var gud på jorden. Blott Apollon var hans herre.

Kören Blott Apollon kunde räddat Orfeus men avstod från att göra det.

Calliope Då vare alla gudar falska och musiken endast helig.

Kören Alltså vare alla gudar falska och musiken endast helig.

Slutstrof (måste inte vara med i spelet)

Calliope Men det tröstar föga mig. Min son är borta, och han var allt vad jag hade. Hur kan någon musa mera då förväntas inspirera någon skald, när ledarinnan av dem mist sin son, som var den mest gudomliga av alla skalder?

Kören Din sorg är oändlig. Alla måste djupt beklaga dig.

Calliope Beklagansvärd är varje kvinna som fött barn till världen, ty en moders barn blir aldrig bättre än den man som skändade och våldtog henne.

Kören Moder, vakta dina sinnen. Tappa ej balansen.

Calliope Känner ni då icke till den sanna myten om varför en kvinna är en kvinna och en man ej alltid är en man?

Kören En sådan myt har aldrig vi hört talas om.

Calliope Det måste alla kvinnor veta, att en kvinna är en lägre varelse än någon man. Det är anledningen till varför kvinnan åtrår mannen. Hon behöver hans gudomlighet, hans manlighet, hans högre resning, för att känna att hon lever och är något av en människa. Hon tror sig få den manligheten genom samlag, åtråns genomföring och fullkomning, men just det är hennes största självbedrägeri. I den naturliga könsakten blir ej kvinnan något av en man. I stället blir bott mannen något av en kvinna. Känsliga effeminerade sentimentala karlar som för ofta går till sängs hos damer och blir deras toffelhjältar upphör vara män och återföds i nästa liv som kvinnor. Kvinnor som beror av sina män och ser sin högsta lycka i att få orgasm med dem blir aldrig mer än kvinnor. Endast de få lyckliga som lär sig älskogslivets füttighet och övergår till att bli jungfrur eller som ej någonsin upphörde vara sådana kan lära sig att bli gudomliga som män, och endast de kan återfödvas såsom män i nästa liv.

Så sensmoralen, kära jungfrur, är: förbli intakta jungfrur. Det är enda möjligheten för er någonsin att komma från det lidande som det att vara kvinna är.

Kören Vi tackar dig, vår ledarinna. Orfeus då, som älskade sin fru så troget att han dog för henne?

Calliope Han dog ärorikt i kampen mot den värsta sinnlighetens vedervärdigaste former, men han segrade i det att han bevisade jungfrulighetens renhets krafts serena överhöghet över allt vad köttslig kärlek heter. Endast han har sjungit så gudomligt för så djupt förtryckta själar.

Kören Då är han väl mera än gudomlig?

Calliope Ja, han är en högre gud än någon av de kända blott i egenskap av människa.

Kören Så kan en människa bli mer än gudar blott igenom att förbli en människa.

Calliope Men sådan människa kan aldrig nog begråtas när han väl är död.

Kören Må sorgen över hans förlust få samtliga gudomligheter att förgås av skam. Att Dionysos jämte Afrodite varit gudar må bli gudarnas förbannelse och eviga vanära. En jungfrulig människa är mer än all Allfaderns makt och dominans i evighet.

Calliope Nu, jungfrur, må vi sörja.

Kören Ja, vi skall begråta Eurydikes fall i evighet men aldrig glömma Orfeus barmhärtighet mot alla dem som fallit djupast i prostitution och dryckenskap, bedövningsmedelsmissbruk och fördumning genom laster. Han allenast visade att även döda själar kunde väckas, räddas och se ljuset i jungfrulighetens ousinliga gudomliga musik.

Slut.